

רות פרק א

א ויהי, בימי שפט השפטים, ויהי רעב, בארץ; וילך איש מבית לחם יהודה, לגור בשדי מואב--הוא ואשתו, ושני בָּנָיו. ב ושם האיש אלימלך ושם אשתו נַעֲמִי ושם שני-בָּנָיו מחלון וכליון, אֶפְרַתִּים--מבית לחם, יהודה; ויבאו שדי-מואב, ויהיו-שם. ג וימת אלימלך, איש נַעֲמִי; ותשארהיא, ושני בָּנֶיהָ. ד וישאו להם, נשים מאביות--שם האחת עֲרָפָה, ושם השנית רות; וישבו שם, כַּעֲשֹׂר שָׁנִים. ה וימתו גם-שניהם, מחלון וכליון; ותשארה, האשה, משני ילדיה, ומאִישָׁהּ. ו ותקם היא וכלתיה, ותשב משדי מואב: כי שמעה, בשדה מואב--כי-פָּקַד יְהוָה אֶת-עַמּוֹ, לָתֵת לָהֶם לֶחֶם. ז ותצא, מן-המקום אשר היתה-שָׁמָּה, ושתי כלותיה, עִמָּה; ותלכנה בדרך, לשוב אל-ארץ יהודה. ח ותאמר נַעֲמִי, לשתי כלתיה, לֵכְנָה שְׁבָנָה, אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה; יעשה (יַעַשׂ) יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד, כַּאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם עִם-הַמֵּתִים וְעַמָּדִי. ט יתן יְהוָה, לָכֶם, וּמִצָּאֵן מְנוּחָה, אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה; ותשק להן, ותשאנה קולן ותבכינה. י ותאמרנה-לה: כי-אתָּךְ נָשׁוּב, לְעַמָּךְ. יא ותאמר נַעֲמִי שְׁבָנָה בְּנָתִי, לָמָּה תִּלְכְּנָה עִמִּי: העוד-לי בָּנִים בְּמַעֲי, וְהָיוּ לָכֶם לְאֻנָּשִׁים. יב שְׁבָנָה בְּנָתִי לָכֵן, כִּי זָקַנְתִּי מִהָיֹוֹת לְאִישׁ: כִּי אִמְרָתִי, יֵשׁ-לִי תִקְוָה--גַּם הָיִיתִי הַלֵּילָה לְאִישׁ, וְגַם יִלְדָּתִי בָּנִים. יג הִלְחֹן תִּשְׁבְּרָנָה, עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ, הִלְחֹן תִּעְגְּנָה, לְבִלְתִּי הָיֹוֹת לְאִישׁ; אֵל בְּנָתִי, כִּי-מֵר-לִי מָאֵד מִכֶּם--כִּי-יִצְאָה בִּי, יַד-יְהוָה. יד ותשנה קולן, ותבכינה עוד; ותשק עֲרָפָה לַחֲמוּתֶיהָ, וְרוֹת דָּבָקָה בָּהּ. טו ותאמר, הִנֵּה שָׁבָה יְבָמָתְךָ, אֵל-עִמָּה, וְאֶל-אֱלֹהֶיהָ; שׁוּבִי, אַחֲרֵי יְבָמָתְךָ. טז ותאמר רות אל-תִּפְגְּעִי-בִּי, לַעֲזֹבְךָ לָשׁוּב מֵאַחֲרֶיךָ: כִּי אֵל-אֲשֶׁר תִּלְכִּי אִלָּךְ, וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִנִי אֵלָיו--עַמָּךְ עִמִּי, וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי. יז בְּאֲשֶׁר תָּמוּתִי אָמוּת, וְשָׁם אֶקְבֹּר; כֹּה יַעֲשֶׂה יְהוָה לִּי, וְכֹה יוֹסִיף--כִּי הַמּוֹת, יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ. יח ותרא, כי-מִתְאַמָּצָת היא לָלֶכֶת אִתָּהּ; וּתְחַדֵּל, לְדַבֵּר אֵלֶיהָ. יט ותלכנה שְׁתֵּיהֶם, עַד-בּוֹאֲנָה בֵּית לָחֶם; וְהָיָה, כְּבּוֹאֲנָה בֵּית לָחֶם, וַתֵּהָם כָּל-הָעִיר עֲלֵיהֶן, וַתֹּאמְרָנָה הִזֹּאת נַעֲמִי. כ ותאמר אליהן, אל-תִּקְרָאנָה לִּי נַעֲמִי: קְרָאֵן לִּי מֶרָא, כִּי-הִמֵּר שְׂדֵי לִּי מָאֵד. כא אֲנִי מִלֵּאָה הִלְכָתִי, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי יְהוָה; לָמָּה תִּקְרָאנָה לִּי, נַעֲמִי, וַיְהִי עָנָה בִּי, וְשְׂדֵי הָרַע לִּי. כב ותשב נַעֲמִי, וְרוֹת הַמּוֹאָבִיָּה כָלְתָהּ עִמָּה, הִשָּׁבָה, מִשְׂדֵּי מוֹאָב; וְהָמָּה, בָּאוּ בֵּית לָחֶם, בַּתְּחִלָּת, קָצִיר שְׁעָרִים.

רות פרק ב

א וּלְנַעֲמִי מִידַע (מוֹדַע) לְאִישָׁהּ, אִישׁ גִּבּוֹר חַיִּל--מִמִּשְׁפַּחַת, אֱלִימֶלֶךְ: וְשֵׁמוֹ, בְּעֵז. ב. וַתֹּאמֶר רות המואביה אל-נַעֲמִי, אֵלֶכָה-נָּא הַשָּׂדֶה וְאֶלְקָטָה בְּשִׁבְלִים--אַחֵר, אֲשֶׁר אִמְצָא-חֵן בְּעֵינָיו; וַתֹּאמֶר לָהּ, לְכִי בְּתִי ג. וַתֵּלֶךְ וַתָּבוֹא וַתִּלְקֹט בַּשָּׂדֶה, אַחֲרֵי הַקֹּצְרִים; וַיִּקֶּר מִקְרָה--חֲלֻקַּת הַשָּׂדֶה לְבַעֲז, אֲשֶׁר מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ. ד. וְהִנֵּה-בָּעֵז, בָּא מִבֵּית לֶחֶם, וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים, יְהוָה עִמָּכֶם; וַיֹּאמְרוּ לוֹ, יְבָרְכֶךָ יְהוָה. ה. וַיֹּאמֶר בָּעֵז לְנָעֲרוֹ, הִנָּצֵב עַל-הַקֹּצְרִים: לָמִי, הִנָּעֲרָה הַזֹּאת. ו. וַיַּעַן, הִנָּעַר הִנָּצֵב עַל-הַקֹּצְרִים--וַיֹּאמֶר: נַעֲרָה מוֹאבִיָּה הִיא, הַשָּׂבָה עִם-נַעֲמִי מִשְׁדֵּי מוֹאָב. ז. וַתֹּאמֶר, אֶלְקָטָה-נָּא וְאַסְפֹּתִי בְּעִמְרִים, אַחֲרֵי, הַקֹּצְרִים; וַתָּבוֹא וַתַּעֲמֹד, מֵאֵז הַבָּקָר וְעַד-עֵתָה--זֶה שַׁבָּתָהּ הַבַּיִת, מָעַט. ח. וַיֹּאמֶר בָּעֵז אֶל-רות הַלֹּא שְׂמַעְתָּ בְּתִי, אֶל-תִּלְכִּי לְלֶקֶט בַּשָּׂדֶה אַחֵר, וְגַם לֹא תַעֲבוּרִי, מִזֶּה; וְכֹה תִדְבָּקִין, עִם-נַעֲרָתִי. ט. עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר-יִקְצְרוּן, וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵיהֶן--הֲלֹא צוִיתִי אֶת-הַנָּעָרִים, לְבִלְתִּי נִגְעָךְ; וְצִמַּת, וְהִלַּכְתָּ אֶל-הַכֵּלִים, וְשִׁתִּית, מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבוּן הַנָּעָרִים. י. וַתִּפֹּל, עַל-פָּנֶיהָ, וַתִּשְׁתַּחֲוֶה, אֶרְצָה; וַתֹּאמֶר אֱלֹהִי, מִדּוֹעַ מִצֵּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַפִּירָנִי--וְאַנֹכִי, נְכָרִיָּה. יא. וַיַּעַן בָּעֵז, וַיֹּאמֶר לָהּ--הִגֵּד הִגֵּד לִי כָל אֲשֶׁר-עָשִׂית אֶת-חֲמוּתֶךָ, אַחֲרֵי מוֹת אִישֶׁךְ; וַתַּעֲזֹבִי אָבִיךָ וְאִמֶּךָ, וְאַרְצְךָ מוֹלֶדְתֶּךָ, וַתֵּלְכִי, אֶל-עַם אֲשֶׁר לֹא-יָדַעְתָּ תְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם. יב. יִשְׁלַם יְהוָה, פָּעֶלְךָ; וַתְּהִי מִשְׁכַּרְתֶּךָ שְׁלָמָה, מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר-בָּאת, לְחַסּוֹת תַּחַת-כְּנָפָיו. יג. וַתֹּאמֶר אִמְצָא-חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי, כִּי נִחְמַתָּנִי, וְכִי דִבַּרְתָּ, עַל-לֵב שִׁפְחָתְךָ; וְאַנֹכִי לֹא אֶהְיֶה, כְּאַחַת שִׁפְחָתֶיךָ. יד. וַיֹּאמֶר לָהּ בָּעֵז לָעֵת הָאֶכֶל, גִּשְׁי הַלֵּם וְאֶכְלָת מִן-הַלֶּחֶם, וְטִבַּלְתָּ פִּתֶּךָ, בַּחֲמֶץ; וַתֵּשֶׁב, מִצַּד הַקֹּצְרִים, וַיִּצְבֹּט-לָהּ קָלִי, וַתֹּאכַל וַתִּשְׁבַּע וַתִּתֵּר. טו. וַתִּקֶּם, לְלֶקֶט; וַיֵּצֵא בָּעֵז אֶת-נַעֲרָיו לֵאמֹר, גַּם בֵּין הָעִמְרִים תִּלְקֹט--וְלֹא תְכַלִּימוּהָ. טז. וְגַם שָׁל-תִּשְׁלֹו לָהּ, מִן-הַצִּבְתִּים; וַעֲזֹבְתָם וְלִקְטָהּ, וְלֹא תִגָּעְרוּ-בָּהּ. יז. וַתִּלְקֹט בַּשָּׂדֶה, עַד-הָעֶרֶב; וַתַּחֲבֹט אֶת אֲשֶׁר-לִקְטָהּ, וַיְהִי כַּאֲיִפָּה שְׁעָרִים. יח. וַתִּשָּׂא וַתָּבוֹא הָעִיר, וַתִּרְא חֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר-לִקְטָהּ; וַתּוֹצֵא, וַתִּתֵּן-לָהּ, אֶת אֲשֶׁר-הוֹתֵרָהּ, מִשְׁבָּעָה. יט. וַתֹּאמֶר לָהּ חֲמוּתָהּ אֵיפָה לְקִטְתָּ הַיּוֹם, וְאַנָּה עָשִׂית--יְהִי מִכִּירְךָ, בָּרוּךְ; וַתִּגַּד לְחֲמוּתָהּ, אֶת אֲשֶׁר-עָשְׂתָה עִמּוֹ, וַתֹּאמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם, בָּעֵז. כ. וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְכֻלְתָּהּ, בָּרוּךְ הוּא לַיהוָה, אֲשֶׁר לֹא-עָזַב חֲסִדּוֹ, אֶת-הַחַיִּים וְאֶת-הַמֵּתִים; וַתֹּאמֶר לָהּ נַעֲמִי, קְרוֹב לָנוּ הָאִישׁ--מִגֹּאֲלָנוּ, הוּא. כא. וַתֹּאמֶר, רות המואביה: גַּם כִּי-אָמַר אֵלַי, עִם-הַנָּעָרִים אֲשֶׁר-לִי תִדְבָּקִין, עַד אִם-כָּלוּ, אֶת כָּל-הַקֹּצִיר אֲשֶׁר-לִי. כב. וַתֹּאמֶר נַעֲמִי, אֶל-רות כָּלְתָהּ: טוֹב בְּתִי, כִּי תִצְאִי עִם-נַעֲרוֹתַי, וְלֹא יִפְגְּעוּ-בָּךְ, בַּשָּׂדֶה אַחֵר. כג. וַתִּדְבַּק בְּנַעֲרוֹת בָּעֵז, לְלֶקֶט--עַד-כָּלוֹת קֹצִיר-הַשְּׁעָרִים, וְקֹצִיר הַחֲטִים; וַתֵּשֶׁב, וַתִּשָּׂא אֶת-חֲמוּתָהּ.

רות פרק ג

א ותאמר לה, נעמי חמותה: בתי, הלא אבקש-לך מנוח אשר ייטב-
לך. ב ועתה, הלא בעז מדעתנו, אשר היית, את-נערותי; הנה-הוא, זרה
את-גרון השערים--הלילה. ג ורחצת וסכת, ושמית שמלתך (שמלתיך) עליך-
וירדתי (וירדת) הגרון; אל-תוודעי לאיש, עד פלתו לאכל ולשתות. ד ויהי
בשכבו, וידעת את-המקום אשר ישכב-שם, ובאת וגלית מרגלתי, ושכבתי
(ושכבת); והוא יגיד לך, את אשר תעשין. ה ותאמר, אליה: כל אשר-
תאמרי (אלי), אעשה. ו ותרד, הגרון; ותעש, ככל אשר-צויתה
חמותה. ז ויאכל בעז וישת, וייטב לבו, ויבא, לשכב בקצה הערמה; ותבא
בלט, ותגל מרגלתי ותשכב. ח ויהי ברחצי הלילה, ויחרד האיש וילפת;
והנה אשה, שכבת מרגלתי. ט ויאמר, מי-את; ותאמר, אנכי רות אמתך,
ופרשת כנפך על-אמתך, כי גאל אתה. י ויאמר, ברוכה את ליהוה בתי--
היטבת חסדך האחרון, מן-הראשון: לבלתי-לקת, אחרי הבחורים--אם-
דל, ואם-עשיר. יא ועתה, בתי אל-תיראי, כל אשר-תאמרי, אעשה-לך: כי
יודע כל-שער עמי, כי אשת חיל את. יב ועתה כי אמנם, כי אם () גאל
אנכי; וגם יש גאל, קרוב ממני. יג ליני הלילה, והיה בבקר אם-יגאלך טוב
יגאל, ואם-לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי, חי-יהוה; שכבי, עד-
הבקר. יד ותשכב מרגלותיו, עד-הבקר, ותקם, בטרם (בטרם) יכיר איש
את-רעהו; ויאמר, אל-יודע, כי-באה האשה, הגרון. טו ויאמר, הבי
המטפחת אשר-עליך ואחזי-בה--ותאחז בה; וימד שש-שערים וישת עליה,
ויבא העיר. טז ותבוא, אל-חמותה, ותאמר, מי-את בתי; ותגד-לה--את
כל-אשר עשה-לה, האיש. יז ותאמר, שש-השערים האלה נתן לי: כי
אמר (אלי), אל-תבואי ריקם אל-חמותך. יח ותאמר, שבי בתי, עד אשר
תדעין, איך יפל דבר: כי לא ישקט האיש, כי-אם-כלה הדבר היום.

רות פרק ד

א ובעז עֲלֶה הַשָּׁעַר, וַיֵּשֶׁב שָׁם, וַהֲנֵה הַגָּאֵל עֹבֵר אֲשֶׁר דָּבַר-בְּעֹז, וַיֹּאמֶר סוּרָה שְׁבָה-פֹּה פְּלָנִי אֶלְמָנִי; וַיֵּסֶר, וַיֵּשֶׁב. ב וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים, מִזִּקְנֵי הָעִיר-- וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-פֹה; וַיֵּשְׁבוּ. ג וַיֹּאמֶר, לַגָּאֵל, חֲלֹקֶת הַשָּׂדֶה, אֲשֶׁר לְאֶחֱיוֹ לְאֵלִימֶלֶךְ: מְכָרָה נַעֲמִי, הַשְּׂבָה מִשָּׂדֶה מוֹאָב. ד וְאֲנִי אֶמְרָתִי אֶגְלֶה אֲזַנְךָ לֵאמֹר, קִנְיָה נִגַּד הַיֹּשְׁבִים וְנִגַּד זִקְנֵי עַמִּי--אִם-תִּגָּאֵל גָּאֵל, וְאִם-לֹא יִגָּאֵל הַגִּידָה לִּי וָאֲדַע (וְאֲדַעָה) כִּי אֵין זֹלָתְךָ לַגָּאֹל וְאֲנֹכִי אַחֲרֶיךָ; וַיֹּאמֶר, אֲנֹכִי אֶגָּאֵל. ה וַיֹּאמֶר בְּעֹז, בַּיּוֹם-קִנּוּתְךָ הַשָּׂדֶה מִיַּד נַעֲמִי; וַיֵּמָּאֵת רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אִשְׁת-הַמֵּת, קִנִּיתִי (קִנִּיתָ) --לְהַקִּים שֵׁם-הַמֵּת, עַל-נַחֲלָתוֹ. ו וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל, לֹא אוֹכַל לַגָּאֹל- (לַגָּאֵל-) לִי--פֶּן-אַשְׁחִית, אֶת-נַחֲלָתִי; גָּאֵל-לְךָ אֶתָּה אֶת-גָּאֲלָתִי, כִּי לֹא-אוֹכַל לַגָּאֵל. ז וְזֹאת לִפְנֵים בִּישְׂרָאֵל עַל-הַגָּאֲלָה וְעַל-הַתְּמוּרָה, לְקַיֵּם כָּל-דְּבָר, שֶׁלֹּף אִישׁ נַעְלוֹ, וְנָתַן לְרַעְהוֹ; וְזֹאת הַתְּעוּדָה, בִּישְׂרָאֵל. ח וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבְעֹז, קִנְיָה-לְךָ; וַיִּשְׁלֹף, נַעְלוֹ. ט וַיֹּאמֶר בְּעֹז לְזִקְנִים וְכָל-הָעָם, עֲדִים אַתֶּם הַיּוֹם, כִּי קִנִּיתִי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לְאֵלִימֶלֶךְ, וְאֶת כָּל-אֲשֶׁר לְכָלִּיוֹן וּמַחֲלוֹן--מִיַּד, נַעֲמִי. י וְגַם אֶת-רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אִשְׁת מַחֲלוֹן קִנִּיתִי לִי לְאִשָּׁה, לְהַקִּים שֵׁם-הַמֵּת עַל-נַחֲלָתוֹ, וְלֹא-יִכָּרֵת שֵׁם-הַמֵּת מֵעַם אַחֲיוֹ, וּמִשְׁעַר מְקוֹמוֹ: עֲדִים אַתֶּם, הַיּוֹם. יא וַיֹּאמְרוּ כָל-הָעָם אֲשֶׁר-בַּשָּׁעַר, וְהַזִּקְנִים--עֲדִים; וַיָּתֵן יְהוָה אֶת-הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל-בִּיתְךָ, כְּרָחַל וּכְלָאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׁתֵּיהֶם אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל, וַעֲשֵׂה-חֵיל בְּאַפְרָתָה, וּקְרָא-שֵׁם בְּבֵית לָחֶם. יב וַיְהִי בֵיתְךָ כְּבֵית פָּרָץ, אֲשֶׁר-יָלְדָה תָמָר לַיהוּדָה--מִן-הַזֶּרַע, אֲשֶׁר יָתַן יְהוָה לְךָ, מִן-הַנֶּעֱרָה, הַזֹּאת. יג וַיִּקַּח בְּעֹז אֶת-רוּת וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה, וַיָּבֵא אֵלֶיהָ; וַיָּתֵן יְהוָה לָהּ הַרְיוֹן, וַתֵּלֶד בֶּן. יד וַתֹּאמְרָנָה הַנָּשִׁים, אֶל-נַעֲמִי, בָּרוּךְ יְהוָה, אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גָּאֵל הַיּוֹם; וַיִּקְרָא שְׁמוֹ, בִּישְׂרָאֵל. טו וְהָיָה לְךָ לְמָשִׁיב נֶפֶשׁ, וּלְכָלֶּכֶל אֶת-שִׁיבְתְּךָ: כִּי כָלְתְךָ אֲשֶׁר-אַהֲבִיתְךָ, יָלְדָתוֹ, אֲשֶׁר-הִיא טוֹבָה לְךָ, מִשְׁבָּעָה בָּנִים. טז וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת-הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּחֲוֶה בַּחִיקָה, וַתְּהִי-לוֹ לְאִמָּנָה. יז וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׂכֵנוֹת שֵׁם לֵאמֹר, יֶלֶד-בֶּן לְנַעֲמִי; וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד, הוּא אָבִי-יִשִׁי אָבִי דָּוִד. {פ}

יח וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פָּרָץ, פָּרָץ הוֹלִיד אֶת-חֲצֹרֹן. יט וְחֲצֹרֹן הוֹלִיד אֶת-רָם, וְרָם הוֹלִיד אֶת-עַמִּינָדָב. כ וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת-נַחֲשֹׁן, וְנַחֲשֹׁן הוֹלִיד אֶת-שִׁלְמָה. כא וְשִׁלְמוֹן הוֹלִיד אֶת-בְּעֹז, וּבְעֹז הוֹלִיד אֶת-עוֹבֵד. כב וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת-יִשִׁי, וַיִּשִׁי הוֹלִיד אֶת-דָּוִד. {ש}